

Warszawa, dnia 26 maja 2022 r.

Prof. dr hab. dr h.c.

Roman Hauser

Em. Prof. UAM w Poznaniu

RECENZJA

osiągnięć naukowych,

**w szczególności monografii pt. „Zarzut w sprawie egzekucji administracyjnej”, Warszawa
2021 r., ISBN 987-83-8235-648-9, ss. 472**

oraz

**aktywności naukowej Pana dr Arkadiusza Cudaka
sporządzona na potrzeby postępowania habilitacyjnego
w dziedzinie nauk prawnych w dyscyplinie prawo**

Recenzja została przygotowana na podstawie materiałów przekazanych wraz z dokumentacją sporządzoną w postępowaniu habilitacyjnym.

I. Uwagi ogólne

1. Kierując się kryteriami określonymi w art. 219 ust. 1 pkt 1 – 3 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (tekst jedn. Dz. U. z 2022 r. poz. 574) – dalej: uPSWiN, stopień doktora habilitowanego nadaje się osobie, która:

po pierwsze, posiada stopień doktora,

po drugie, posiada w dorobku osiągnięcia naukowe albo artystyczne, stanowiące znaczny

wkład w rozwój określonej dyscypliny, w tym co najmniej:

a) 1 monografię naukową wydaną przez wydawnictwo, które w roku opublikowania monografii w ostatecznej formie było ujęte w wykazie sporządzonym zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 267 ust. 2 pkt 2 lit. a), lub

b) 1 cykl powiązanych tematycznie artykułów naukowych opublikowanych w czasopiśmie naukowych lub w recenzowanych materiałach z konferencji międzynarodowych, które w roku opublikowania artykułu w ostatecznej formie były ujęte w wykazie sporządzonym zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 267 ust. 2 pkt 2 lit. b), lub

c) 1 zrealizowane oryginalne osiągnięcie projektowe, konstrukcyjne, technologiczne lub artystyczne;

W tym kontekście zadaniem recenzenta w postępowaniu habilitacyjnym jest – zgodnie z przywołanym powyżej art. 219 ust. 1 pkt 1-3 uPSWiN – udzielenie jednoznacznej odpowiedzi na pytanie, czy Habilitant, posiadający stopień naukowy doktora, ma w swoim dorobku osiągnięcia naukowe albo artystyczne stanowiące znaczny wkład w rozwój określonej dyscypliny – w niniejszym przypadku dyscypliny nauki prawne – oraz czy wykazuje się on istotną aktywnością naukową albo artystyczną realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej.

2. W świetle materiałów przekazanych wraz z dokumentacją sporządzoną w postępowaniu habilitacyjnym zauważyć należy, iż Habilitant spełnia wymagania formalne określone w przepisach prawa. Habilitant, ubiegając się o stopień naukowy doktora habilitowanego w obszarze nauk społecznych w dziedzinie nauk prawnych w zakresie dyscypliny naukowej prawo, posiada stopień naukowy doktora nauk prawnych w zakresie dyscypliny naukowej prawo, uzyskany na mocy uchwały Rady WPiA UŁ z dnia 30 stycznia 1998 r., na podstawie rozprawy pt. *“Skarga na czynności komornika”*. We wniosku z dnia 4 października 2021 r. o wszczęcie postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego Pan dr Arkadiusz Cudak wskazał jako osiągnięcie naukowe, w rozumieniu art. 219 ust. 1 pkt 2 lit. a) uPSWiN monografię pt. *“Zarzut w sprawie egzekucji administracyjnej”*, Warszawa 2021 r., wydaną nakładem Wydawnictwa C.H. Beck. Nadto, wskazał on również swoje inne publikacje naukowe, dorobek dydaktyczny, a także aktywność naukową realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej oraz swoją aktywność orzeczniczą. Wobec powyższego

przedmiotem recenzji będzie przedstawienie i ocena zarówno osiągnięcia naukowego Habilitanta, tj. monografii pt. *„Zarzut w sprawie egzekucji administracyjnej”* oraz innych wskazanych przez niego publikacji, a także wykazanej działalności naukowej, dydaktycznej i organizacyjnej realizowanej w więcej niż jednej uczelni. Przy czym podstawę merytorycznej oceny dorobku kandydata do stopnia naukowego doktora habilitowanego będą stanowiły przedłożone wraz z wnioskiem habilitacyjnym dokumenty.

II. Przedstawienie i ocena osiągnięcia naukowego w postaci monografii - rozprawy habilitacyjnej pt. „Zarzut w sprawie egzekucji administracyjnej” oraz innych publikacji przedłożonych do oceny

1. Podstawowe, przedłożone do oceny, osiągnięcie naukowe Habilitanta w postaci monografii pt. „Zarzut w sprawie egzekucji administracyjnej”

1.1. Stosownie do art. 219 ust. 1 pkt 1 lit. a) uPSWiN do postępowania habilitacyjnego może zostać dopuszczona osoba, która posiada w swoim dorobku naukowym osiągnięcie stanowiące znaczny wkład w rozwój określonej dyscypliny – w tym co najmniej 1 monografię naukową wydaną przez wydawnictwo, które w roku opublikowania w ostatecznej formie było ujęte w wykazie sporządzonym zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 167 ust. 2 pkt 2 lit. a) uPSWiN.

1.2. W konsekwencji należy stwierdzić, że praca wskazana przez Habilitanta jako zasadnicze osiągnięcie naukowe, tj. monografia pt. *„Zarzut w sprawie egzekucji administracyjnej”* spełnia warunek określony w art. 219 ust. 1 pkt 2 lit. a) uPSWiN.

We wskazanym powyżej opracowaniu przedmiotem szczegółowych rozważań Habilitant uczynił podstawowy i bez wątpienia najważniejszy środek zaskarżenia służący zobowiązanemu w toku administracyjnego postępowania egzekucyjnego, tj. zarzut w sprawie egzekucji administracyjnej. Z uwagi na wagę i znaczenie administracyjnego postępowania egzekucyjnego dla prawidłowego funkcjonowania państwa oraz ze względu na jego znaczną dolegliwość dla zobowiązanego, który ma prawo oczekiwać, aby kierowana do niego egzekucja była przeprowadzona zgodnie z prawem, a zastosowany przymus mieścił się w jego granicach –

przyznane temu podmiotowi środki zaskarżenia trudno wręcz przecenić. Wśród tych służących zobowiązanemu środków na plan pierwszy niewątpliwie wysuwa się zarzut w sprawie egzekucji administracyjnej. Oceniana praca ma również duże znaczenie z uwagi na wprowadzone w tym zakresie przez ustawodawcę istotne zmiany wynikające z uchwalonej w 2019 r. nowelizacji ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji. Nowelizacja ta w istotny sposób przebudowała dotychczas przyjmowane rozwiązania prawne w zakresie zarzutu w sprawie egzekucji administracyjnej – zmieniając jego dotychczasowy charakter.

Należy podkreślić, że zarzut w sprawie egzekucji administracyjnej jest bez wątpienia jedną z podstawowych gwarancji procesowych służących zobowiązanemu, zwłaszcza że sądy administracyjne kontrolują legalność postępowania egzekucyjnego przez pryzmat środków zaskarżenia, w tym również tego. Z tego też względu podjęcie tytułowej problematyki – niewątpliwie trudnej, wzbudzającej liczne kontrowersje i dyskusje - należy uznać za ważne zarówno z teoretycznego, jak i praktycznego punktu widzenia (nie można bowiem nie dostrzegać aspektu społecznego tych zagadnień). Tym bardziej, że problematyka opracowana przez Habilitanta nie doczekała się jeszcze odrębnej, jej tylko poświęconej pracy monograficznej.

Praca składa się ze wstępu, siedmiu rozdziałów oraz zakończenia. Zawiera też wykaz literatury oraz orzecznictwa. Prowadzone rozważania można podzielić na dwie części: pierwsza, obejmująca rozdziały: I (pt. Środki zaskarżenia w administracyjnym postępowaniu egzekucyjnym) i II (pt. Stosunek zarzutu w sprawie egzekucji administracyjnej do innych środków zaskarżenia w administracyjnym postępowaniu egzekucyjnym), ma zdecydowanie charakter wstępny. Wprowadza czytelnika w tytułową problematykę oraz – co istotne – tworzy siatkę pojęciową wykorzystywaną przez Habilitanta w dalszych rozważaniach. Druga z kolei część, obejmująca rozdziały III – VII, dotyczy zagadnień szczegółowych. W tej części pracy Habilitant omawia kolejno: podmioty uprawnione do wniesienia zarzutu w sprawie egzekucji administracyjnej (rozdział III); problematykę terminu, wymogów formalnych oraz sposób wnoszenia zarzutu w sprawie egzekucji administracyjnej (rozdział IV); podstawy zarzutu w sprawie egzekucji administracyjnej (rozdział V); tryb rozpoznawania zarzutu w sprawie egzekucji administracyjnej (rozdział VI); oraz pozostałe zarzuty przewidziane przez ustawodawcę (rozdział VII). Podział ten jest klarowny i uzasadniony.

Zastosowane w pracy metody badawcze: przede wszystkim dogmatyczna, ale również

empiryczna i historyczna nie budzą zastrzeżeń. Są one dostosowane do przyjętych założeń badawczych oraz metodologii prowadzonych przez Habilitanta badań. Trzeba bowiem zauważyć, że przyjęte w pracy hipotezy badawcze wymagały przede wszystkim odniesienia się do przepisów prawa normujących tytułową problematykę. Przy czym przeprowadzona w pracy analiza materiału normatywnego w szerokim zakresie uwzględnia zarówno poglądy prezentowane w doktrynie, jak i w judykaturze – szczególnego podkreślenia wymagają wnikliwie przeprowadzone badania w zakresie materiału orzeczniczego (sądów i trybunałów). Zasadnie też Habilitant przeprowadził badania w zakresie ewolucji zarzutu w sprawie egzekucji administracyjnej. Zabieg ten bez wątplenia pozwolił na pełniejsze opracowanie tytułowych zagadnień.

Postawione w pracy hipotezy badawcze są ciekawe i spójne, a ich weryfikacja wymagała od Habilitanta analizy zarówno aktualnych, jak i poprzednio obowiązujących rozwiązań prawnych dotyczących przede wszystkim zarzutu w sprawie egzekucji administracyjnych, a nadto i innych środków zaskarżenia. Zadaniu temu Habilitant sprostał przedstawiając do oceny przemyślane, spójne wewnętrznie, a także wartościowe i bardzo ciekawe opracowanie. Podkreślenia wymaga, że przyjęte założenia badawcze przekładają się na przyjęty przez Habilitanta układ pracy, który jest spójny i logiczny.

Należy się zgodzić z konkluzją Habilitanta, że w aktualnym stanie prawnym ustawodawca uporządkował w pewien sposób system środków zaskarżenia, oddzielając środki ochrony merytorycznej od środków ochrony formalnej i umieścił zarzuty w tej pierwszej kategorii środków zaskarżenia. W ramach zarzutu w sprawie egzekucji administracyjnej zobowiązany może bowiem podnosić brak zasadności lub wymagalności obowiązku będącego przedmiotem egzekucji administracyjnej, a więc brak materialnoprawnej dopuszczalności postępowania egzekucyjnego. W świetle powyższego należy też podzielić stanowisko Habilitanta, iż zmiana charakteru zarzutu w sprawie egzekucji administracyjnej spowodowała, że system środków obrony zobowiązanego stał się bardziej przejrzysty, można mieć jednak wątpliwości, czy stał się on również bardziej efektywny. Niewątpliwie też, jak słusznie zauważył Habilitant, zmiana trybu wnoszenia i rozpoznawania zarzutu w sprawie egzekucji administracyjnej nie zwiększyła zakresu ochrony zobowiązanego i gwarancji jego praw, pojawia się jednak pytanie czy wobec dostępnych mu instrumentów prawnych jest to w ogóle potrzebne.

Zasadnie też Habilitant zwraca uwagę, iż w zakresie obrony merytorycznej zobowiązanego nadal podstawowe znaczenie, gdy chodzi o gwarancje ochrony jego praw, ma kontrola sprawowana przez sąd administracyjny. Podkreślić też należy, że w pracy słusznie zwrócono uwagę, iż w celu wzmocnienia gwarancji zobowiązanego zasadna byłaby dalsza modyfikacja obowiązujących rozwiązań prawnych. Habilitant zasadnie postuluje aby w sytuacji, gdy dalsze prowadzenie postępowania egzekucyjnego, po wydaniu ostatecznego postanowienia wierzyciela mogłoby spowodować niebezpieczeństwo wyrządzenia znacznej, nieodwracalnej szkody, przepisy przewidywały możliwość dalszego zawieszenia postępowania egzekucyjnego. Co więcej godne rozważenia są postulaty dotyczące wprowadzenia zmian powodujących, oczywiście w określonych przypadkach, zawieszenie postępowania egzekucyjnego również na etapie postępowania sądowoadministracyjnego. Podzielić również należy spostrzeżenie Habilitanta, iż pozbawienie małżonka zobowiązanego uprawnienie do wniesienia zarzutu w sprawie egzekucji administracyjnej w przypadku, gdy egzekucja jest prowadzona z majątku wspólnego trudno zaakceptować.

1.3. Konkludując ten fragment recenzji, należy stwierdzić, że praca dr Arkadiusza Cudaka pt. „Zarzut w sprawie egzekucji administracyjnej” stanowi znaczny i istotny wkład do polskiej nauki prawa w zakresie egzekucji administracyjnej. Bez wątplenia pracę tę należy ocenić jako najważniejszą obecnie pozycję dotyczącą zarzutu w sprawie egzekucji administracyjnej w Polsce. Jednym słowem należy stwierdzić, że opiniowane dzieło naukowe, tj. monografia pt. „Zarzut w sprawie egzekucji administracyjnej” stanowi znaczny wkład Habilitanta w rozwój nauki prawa i jest osiągnięciem naukowym, o którym mowa w art. 219 ust. 1 pkt 2 lit. a) uPSWiN.

2. Pozostałe, przedłożone do oceny, publikacje Habilitanta

2.1. Stosowanie do art. 219 ust. 1 pkt 2 uPSWiN do postępowania habilitacyjnego może zostać dopuszczona osoba, która posiada w swoim dorobku naukowym osiągnięcia stanowiące znaczny wkład w rozwój określonej dyscypliny – w tym przypadku chodzi o nauki prawne.

2.2. W świetle powyższego należy stwierdzić, że lista publikacji dr Arkadiusza Cudaka po uzyskaniu stopnia naukowego doktora (załącznik nr 6 do wniosku habilitacyjnego) obejmuje:

dwie monografie (pt. „Skarga na czynności komornika”, wydanie z: 1998 r. i 2015 r. oraz pt. „Skarga na czynności komornika. Nowe regulacje prawne”, wydana w 2020 r.), rozdziały w monografiach i udział w przygotowaniu komentarza (22), artykuły w czasopismach naukowych (11 plus 3 pozycje opublikowane przed uzyskaniem stopnia naukowego doktora) oraz współredakcję monografii (1). Przygotowywane przez Habilitanta prace prezentują odpowiedni poziom naukowy i bez wątpienia świadczą o jego szczegółowej wiedzy i solidnym przygotowaniu metodologicznym. Wprawdzie przedłożony dorobek nie jest jednolity, jak już bowiem wskazano, obejmuje on artykuły, rozdziały w monografiach naukowych, opracowania komentatorskie, a także pracę w księdze jubileuszowej – niemniej jednak stanowi on solidny wkład Wnioskodawcy w rozwój reprezentowanej dyscypliny naukowej i jest w wystarczającym stopniu rozległy. Podkreślić również należy, iż bez wątpienia świadczy on także o tym, że Habilitant jest uważnym obserwatorem praktyki stosowania prawa.

2.3. Oceniając przedstawiony przez Habilitanta dorobek naukowy, należy stwierdzić, że jest on oryginalny, a w przygotowanych pracach prezentuje on samodzielne stanowisko badawcze, oparte na dojrzałym warsztacie naukowym. Podkreślenia wymaga wyraźnie widoczna wrażliwość Wnioskodawcy na problemy praktyczne, co bez wątpienia świadczy o tym, że potrafił on w umiejętny sposób połączyć pracę naukową z działalnością orzeczniczą, z niewątpliwą korzyścią dla tej pierwszej.

III. Przedstawienie i ocena pozostałej aktywności naukowej w oparciu o przedłożone dokumenty, tj. działalności: naukowej na więcej niż jednej uczelni, dydaktycznej i organizacyjnej

1. Habilitant ukończył studia prawnicze na WPiA UŁ w 1990 r., a następnie w 1998 r. uzyskał stopień naukowy doktora nauk prawnych. Początkowo jego zainteresowania naukowe oscylowały wokół problematyki postępowania cywilnego, niemniej jednak uległy one zmianie, Habilitant zainteresował się bowiem prawem publicznym, czemu dał wyraz w swoich pracach naukowych.

Od początku swojej ścieżki zawodowej Habilitant w umiejętny sposób łączy praktykę

stosowania prawa (początkowo w sądownictwie powszechnym, a począwszy od dnia 3 lipca 2002 r. w sądownictwie administracyjnym – jest bowiem sędzią Naczelnego Sądu Administracyjnego) z działalnością naukową i dydaktyczną. W okresie od 1 października 1998 r. do 30 września 2006 r. pracował na stanowisku adiunkta w Mazowieckiej Wyższej Szkole Humanistyczno-Pedagogicznej w Łowiczu, a począwszy od 1 października 2009 r. do chwili obecnej jest zatrudniony na stanowisku adiunkta w Wydziale Prawa i Administracji Akademii Ekonomiczno-Humanistycznej w Warszawie (dawniej: Wyższa Szkoła Finansów i Zarządzania w Warszawie). Habilitant współpracuje również z innymi uczelniami, w tym przede wszystkim z WPiA UŁ, gdzie prowadził liczne zajęcia z słuchaczami studiów podyplomowych.

Tym samym Habilitant realizował zatem istotną aktywność naukową w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej, prowadzi on bowiem działalność badawczą w więcej niż jednej polskiej uczelni na podstawie umowy o pracę, a nadto współpracuje na zasadach umów cywilnoprawnych z innymi szkołami wyższymi. Wprawdzie Habilitant nie prowadził aktywności naukowej w uczelniach zagranicznych niemniej jednak w świetle art. 219 ust. 1 pkt 3 uPSWiN należy uznać, że ustawodawca w sposób kategoryczny takiego warunku nie postawił, a co za tym idzie - należy uznać wykazaną we wniosku aktywność za wystarczającą i stwierdzić, że został spełniony wymóg, o którym mowa w art. 219 ust. 1 pkt 3 uPSWiN.

2. Habilitant brał udział w licznych konferencjach naukowych – zarówno krajowych, jak i międzynarodowych. Wygłosił przy tym 15 wystąpień konferencyjnych. Problematyka prezentacji konferencyjnych Habilitanta ogniskowała się wokół istotnych problemów prawa publicznego i , nawiązywała do tematyki publikowanych prac naukowych. W świetle materiałów przekazanych wraz z dokumentacją sporządzoną w postępowaniu habilitacyjnym należy uznać, że aktywność naukowa Habilitanta jako referenta na konferencjach naukowych – w tym również podejmowana przez niego podczas tych wystąpień tematyka – jest satysfakcjonująca i spójnie łączy się z opublikowanym przez niego dorobkiem naukowym.

3. Odnotować należy, iż Habilitant pełni również rolę recenzenta w uznanym czasopiśmie naukowym pt. „Acta Universitatis Lodzensis. Folia Iuridica”, które jest wydawana w WPiA UŁ.

Co bez wątplenia świadczy o uznaniu, jakim cieszy się w środowisku naukowym.

4. Habilitant od lat bierze czynny udział w procesie dydaktycznym, prowadzi liczne zajęcia ze studentami (w formie wykładów i ćwiczeń) z następujących przedmiotów: postępowanie administracyjne, postępowanie sądownoadministracyjne oraz postępowanie egzekucyjne w administracji. Nadto Wnioskodawca prowadził seminaria – zarówno licencjackie, jak również magisterskie – z zakresu postępowania administracyjnego na kierunku prawo oraz administracja. Był on również promotorem licznych prac licencjackich na kierunku administracja (104) oraz 2 prac magisterskich na kierunku prawo. Pełnił również rolę recenzenta – zarówno prac licencjackich, jak i magisterskich.

Należy zauważyć i podkreślić znaczny udział Habilitanta w kształceniu słuchaczy studiów podyplomowych, prowadzonych przez różne szkoły wyższe (Studia Podyplomowe Prawo podatkowe prowadzone przez Akademię Leona Koźmińskiego w Warszawie; Studia Podyplomowe Postępowanie egzekucyjne w administracji w świetle orzecznictwa sądów administracyjnych – edycja: I, II i III – WPiA UŁ; Studia Podyplomowe Podatki w krajowym i międzynarodowym obrocie gospodarczym, Kolegium Ekonomiczno-Społeczne Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie). Habilitant brał również udział w szkoleniach zawodowych dla: doradców podatkowych Mazowieckiego Oddziału Krajowej Izby Doradców Podatkowych oraz radców prawnych. Był on również członkiem Komisji Egzaminacyjnej do spraw przeprowadzenia egzaminu radcowskiego oraz brał udział w konferencjach szkoleniowych sędziów sądów administracyjnych – organizowanych przez Naczelny Sąd Administracyjny oraz Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi.

W rezultacie należy stwierdzić, że zaangażowanie Habilitanta w procesy dydaktyczne skierowane zarówno do studentów, jak i słuchaczy studiów podyplomowych, a także do doradców podatkowych, radców prawnych oraz sędziów sądów administracyjnych należy uznać za znaczące.

5. Nie może ująć uwadze doświadczenie praktyczne Habilitanta, który od początku swojej kariery zawodowej z powodzeniem łączy pracę naukową z praktyką stosowania prawa –

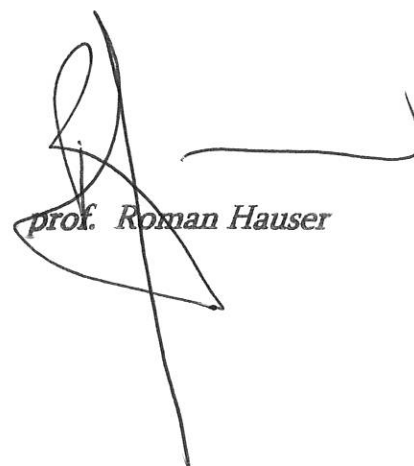
wykonując zawód sędziego, początkowo w sądownictwie powszechnym, a od ponad 20 lat w sądzie administracyjnym. Aktualnie Habilitant orzeka w Izbie Finansowej Naczelnego Sądu Administracyjnego, a jego aktywność orzecznicza jest znacząca. Odnotować chociażby należy, iż Habilitant był sprawozdawcą w trzech uchwałach podejmowanych w składach siedmiu sędziów, co więcej liczne orzeczenia, których był on sprawozdawcą były publikowane w wielu uznanych czasopismach, takich jak: Orzecznictwo Naczelnego Sądu Administracyjnego i Wojewódzkich Sądów Administracyjnych, Przegląd Orzecznictwa Podatkowego, Monitor Podatkowy, Orzecznictwo Sądów Polskich, Doradztwo Podatkowe, Głosa, Przegląd Podatkowy, Prokuratura i Prawo. Należy zauważyć, że dogłębna znajomość praktyki oraz zrozumienie funkcjonowania prawa publicznego niewątpliwie nabyte przez Habilitanta w praktyce orzeczniczej są niezwykle cenne i wyraźnie dostrzegalne w jego publikacjach naukowych.

Wskazane osiągnięcia dr Arkadiusza Cudaka pozwalają uznać jego aktywność naukową za istotną. Przedłożony dorobek publikacyjny od chwili uzyskania stopnia naukowego doktora jest niewątpliwie interesujący i znaczący. Podejmowaną problematykę badawczą, jakość przygotowywanych opracowań, aktywność konferencyjną, pełnienie funkcji recenzenta wydawniczego, a także działalność dydaktyczną, w tym udział w kształceniu zawodowym doradców podatkowych, radców prawnych oraz sędziów sądów administracyjnych oraz fakt łączenia przez Habilitanta - z dużym sukcesem - od początku jego ścieżki zawodowej działalności naukowej i dydaktycznej z wykonywaniem zawodu sędziego – należy ocenić pozytywnie. Habilitant jest bez wątpienia kompetentnym i dojrzałym naukowcem, a jego dorobek stanowi znaczący i wartościowy wkład w rozwój nauki.

IV. Konkluzja

Przedłożone wraz z dokumentacją habilitacyjną materiały pozwalają na jednoznaczną konkluzję, że Pan dr Arkadiusz Cudak, (posiadający stopień naukowy doktora nauk prawnych), ma w swoim dorobku osiągnięcia naukowe, stanowiące znaczny wkład w rozwój dyscypliny nauki prawne w postaci monografii pt. *“Zarzut w sprawie egzekucji administracyjnej”*, Warszawa 2021 r., ss. 472, wydanej przez Wydawnictwo C.H. Beck, które zostało ujęte w

wykazie sporządzonym zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 267 ust. 2 pkt 2 lit. a) uPSWiN oraz wykazał się istotną aktywnością naukową realizowaną w więcej niż jednej uczelni. Wobec powyższego należy stwierdzić, że dr Arkadiusz Cudak spełnia kryteria określone w art. 219 ust. 1 pkt 1-3 uPSWiN. Wyrażam stanowisko, że Habilitant powinien uzyskać stopień naukowy doktora habilitowanego.



prof. Roman Hauser